

J O V E N I V O L A

Octubre 1.956

En iniciar-se el nou curs, ens trobem ja de ple "vivint" la magna diada del 14 d'octubre, data senyalada per a reunir-nos tots els Orfeons de Catalunya als peus de la Moreneta, responent així a la crida feta pel Patronat de les Festes Commemoratives del 75è Aniversari de la Coronació Canònica de Nostra Senyora de Montserrat.

Vint-i-sis anys farà, que els Orfeons de la nostra terra no s'havien reunit en nombre tan important com en l'acte del dia 14, des d'aquell magne Festival d'Orfeons de Catalunya a l'Estadi de l'Exposició de Montjuïc el 13 de juliol del 1930. Aquella forta emoció que produí la desfilada dels cantaires amb llurs Senyeres, aquelles sis mil veus arborades pel mateix ideal, fidels i dòcils a la més lleu indicació del Mestre Lluís Millet, les tornarem a revivre, si a Déu plau, en la jornada de Montserrat. Per si això no fos prou, hi ha encara aquell arrelament dins el nostre cor del més pur marianisme, que ens farà pujar la Santa Muntanya, per cantar les millors cançons d'exaltació a la Verge en aquest any jubilar del 75è Aniversari de la proclamació de la Verge de Montserrat com a Patrona de Catalunya.

I finalment, com a cantaires de l'Orfeó Català, hi ha encara el fet, que en aquell mateix dia s'efectuarà la inauguració simbòlica del monument que tots els cantaires de Catalunya volen erigir al gloriós fundador i primer Director del nostre Orfeó, Mestre Lluís Millet.

M O M E N T M U S I C A L

(I premi del concurs d'articles.

Tema musical.)

"Durch Leiden, Freude."

Voldria, lector dilectíssim, que em fossis benèvol, si jutjant-me, doncs un altre sentit al meu somni. Perquè tot fou com una mena de somni. Intrascendent, si tu vols, però d'una claror suprema. I no és pas que fos la pesantor d'una nit d'angoixa, sinó que fou breu com un instant mateix. Tenia per marc el clos acollidor i beatífic del Palau de la Música Catalana. I com una visió de l'esperit, davant dels ulls, l'espplendorós estol de l'Orfeó Català interpretant majestuosament el "Cant de la Joia" de Beethoven. I em vaig trobar, sobtadament, en un món supra-terrenal, abstret dels sentits, insensible i transformat tot jo: el món de l'esperit !

I vaig comprendre que vivia la música i que tot jo era musical. Vaig sentir-me posseïdor de la virtut intuïtiva que em feia sentir i viure l'art musical. Instintivament i com ressorgint d'un encantament romàntic

tic, se m'acudí pensar en què consistia aquella beatíssima visió, i vaig preguntar-me irreflexiblement en què consistia la música. Voldries una pregunta més incoherent ? Perquè em vaig trobar en el si d'un laberint profund i enigmàtic, on encara divaga el meu esperit. És endebades que jo faci un prec i invoqui Ariadna. Només l'esperit mateix m'hi pot sostreure.

Encara hi sóc, perquè no he pogut contestar la pregunta. Sóc enemic de les definicions, perquè destrueixen tot l'encanteri verge d'all que volen sintetitzar. No. No definiré mai la música, perquè si em fos possible assaborir tot el sentit d'aquest mot, hauria perdut tot l'encís i la força miraculosa que té per a mi. Dir que la música és l'art dels sons, em deixa irremissiblement fred. Em plau, en canvi, aquell pensament de Verdi: "En la música hi ha quelcom més que melodia, quelcom més que harmonia: hi ha música, encara que això sembli una endevinalla". M'agrada perquè no té la pretensió d'ésser cap definició. O si vols, perquè em sembla una definició indefinible. La música no vol ésser definida, vol ésser sentida. Heus ací com un sentimental de la música, Franz Liszt, comprenia l'essència del valor musical: "La música, deia, és el cor de la vida. Per ella ens parla l'amor. Sense ella no hi ha bé possible, i amb ella tot és joïós." Exelsitud suprema de l'home que no comprèn i vol sentir ! Música és una vivència íntima que tots portem a dintre. Si comprenem el sentit d'aquest art, musicarem la nostra vida. Perquè música és sentir, és viure. Meravellosament ens ho deia hi ho capia l'exquisit poeta nostre Marius Torres:

"Potser la nostra vida sigui un mal instrument,
però és música, viure !".

Viure la música, doncs, és senzillament, viure en la beatitud més pura dels sentits. És sublinar allò que ja tenen de profund i interior. Música segons et diu, cultíssim lector, un poeta inèdit amic teu, és :

"el meravellós sentit dels sentits eternals"

Hi ho diu probablement perquè ho sent. Si tu li ets solidari, sentiràs com ell la intimitat evocadora de la vida musical, la fruïció íntima de l'art més sublim, més espiritual. I t'endinsaràs en la regió exactant del sentit estètic i viuràs plenament el goig musical. Sense esforç només deixant-te empenyer per la correntia impetuosa del domini de l'esperit. I assoliràs el Nirvana de la Música com una conquesta pròpia, ben íntima.

La Música és espiritualment humana, perquè igual que l'home necessita de la fantasia i de l'enteniment. La música penetra directament els sentits i els infon aquella virtut espiritual-sensible, que és pròpia de la nostra existència. No és purament abstracció, sinó també concreció. En èpoques d'un Renaixement, s'ha inclòs la música en el grup de las Arts que s'han anomenat "humanitats". Perquè la música és senzillament i essencialment humana, però és també la més espiritual de totes les arts. Res més espontani, ni menys sistemàtic que l'art musical. Llibertat equilibradora dels sentits, que feia exclamar a Wagner en els "Mestres cantaires de Nuremberg": "Com explicar ço que semblava infinit!, ço que sense correspondre a cap regla, no té incorreccions!".

Només voldria que em fos llegut d'assaborir l'insondable misteri i la profunditat íntima de l'art musical. Endinsar-me dins la fruïció estètica del bell artístic. Morir sentimentalment en la joiosa comprensió del sentit musical. En una paraula: "sentir" vivament la música en la seva més íntima delictació. O secretosa del misteri de l'Art! Consolació deífica del desig bell!

Potsen en judicàràs foll, caríssim amic, si n'atreveixo a dir-
que res no hi ha tan sublim en l'obra de la Creació, després de l'ho-
me, con el sentiment de l'art musical. I és per això que m'hi sento tan
a prop i tan llunyà! Tota l'Obra de la Creació, què és sinó el càntic més
excels que s'ha entonat al suprem Artífex? I n'imagino que la música avan-
ça tota les altres arts, no solament en superioritat, sinó també en
prioritat. Abans, certament, que la poesia, perquè l'art del bell dir és
interior i conreat solament per l'entellecte humà, mentre que l'art de la
sonoritat és penyora de l'Univers i tan amic com ell mateix. Bonaurat -
seria un atrevit apèndix a les paraules divines - aquell que cerca l'in-
finita joia de l'Art, perquè li serà revelada tota la profunditat de la
Bellesa increada! Ah, però com sempre, el gaudi artístic de l'art musical
està servat als humils i pobres d'esperit i no als superbs. Per compren-
dre cal ésser essencialment humils. Aquesta serà la veritable comprensió
de l'Art. Sant Francesc, el més pobre d'esperit, era també el més ric d'es-
perit. Oh paradoxa sublim de la força immensurable de la Bellesa!

"La Música és l'art per la qual més fonament és infusa la no-
ble impressió de la Bellesa", segons ens diu bellament el nostre gran bis-
be Torres i Bages, Pare espiritual de Catalunya. Els éssers més espirituals
són els que viuen més la música. Tota l'existència dels àngels és un càn-
tic perenne al Creador. Els sants han sentit la força miraculosa de la mú-
sica en un grau elevadíssim, perquè comprenien la seva funció en els re-
plecs més íntims de l'esperit. Sant Josep Oriol - l'espiritualíssim Doctor
Pa i Aigua - volgué que en el seu llit d'agonia l'escolania del Pi cantés
el "Stabat Mater", com a preludi del càntic angelical que escoltaria des-
prés del seu traspàs. Sentia la necessitat del cant, comprenia tot el va-
lor de la música, perquè era un místic i es delitava en la perfecta harmo-
nia de l'Art.

La Música està contrada en el rigorós concepte de la Bellesa.
Serà més excelsa, més divina, i per tant també més perfectament humana,
quan més s'avingui a les tres qualitats essencials de la Bellesa: la in-
tegritat o totalitat, la proporció o consonància, i la claredat. Quan
aquesta harmonia de conjunt sigui més perfecta, aleshores reflexarà la na-
teixa essència de la Bellesa. Serà l'esplendor de la veritat, segons con-
cepte del gran teòleg gentilic, el diví Plató. La bellesa de l'art musical
serà síntesi i visió de conjunt, però no voldrà anomenar-se ciència. Serà
l'antítesi de la matemàtica. I tindrà sobretot un sentiment estètic, una
inexplicable vitalitat de sentiments. I en dir que la música és estètica,
vull dir que és sensació, per tal com "l'estètica és la ciència de la sen-
sació". Segons Benedetto Croce és "un fatto delle spirito", una sensació
vitalment espiritual.

Heus ací en bell resum, la clau i la pedra fonamental de la com-
prensió musical: l'espiritualitat. La més profunda comprensió de l'ésser
davant del més íntim replec del seu esperit. Aquesta espiritualitat que
ens eleva a l'excelsitud expectant de la visió panoràmica i concreta del
coneixement musical. És l'èxtasi dels sentits davant la simplicitat i gran-
dosa de la intuïció de la música. Aleshores, revestit d'aquest abillament
que anomenem espiritualitat, la cobejada promesa de la degustació musical
se't farà palesa, "no tras parot, nos per reixa" segons felicíssima expres-
sió de l'Ausiàs. I fruiràs d'aquella divina sensualitat del goig musical,
perquè aquest sentiment et produirà la fruïció artística, i esdevindrà gau-
di perenne de la teva consolació estètica. Hauràs assolit aquella "aspra
voluntat de la contemplació, que ens acosta més i més als déus" com escri-
gué l'immortal i profundíssim Goethe.

L'espiritualíssim mestratge de l'art musical requereix també
aquesta fèrtil operació de l'esperit. Els grans genis de la música, dintre
de la seva humanitat, han estat posseïts del misticisme més revelador. I
con més arrelat fou aquest sentiment, fou també més plenament realitzat.
Quin esperit subtil no és conu en la vibració més íntima i sensible del
seu seu ésser, assaborint aquella dolçor emotiva que dinava de la música
de Bach?

Estimadíssim lector, no t'anomenaré un per un els músics de la meua devoció particular. Només cal que et recordi un nom gloriós. I dic que només cal recordar-lo, perquè el portes gravat profundament igual que jo en el teu sentiment més emotiu, en aquell raconet on guardes les petites fineses de l'esperit. El nom gloriós del Mestre Lluís Millet, el nostre pare espiritual. L'homo finíssim, d'un gust exquisit, d'un sentiment estètic meravellós. Un músic de cos i ànima. Un apòstol. Però per sobre de tot un ésser espiritualíssim. Has pensat alguna vegada en la profunditat emotiva de la paraula "místic" aplicada al Mestre Millet? I ell ho era. Prou que ho palesà en les seves composicions musicals, sadollades d'un misticisme elevadíssim, que fan plorar d'emoció quan hom les "sent i les viu". Els seus escrits, que m'atreveixo a qualificar de sublins, en són també bella mostra. El Mestre Millet - ho he sentit moltes vegades i en tinc la convicció certa - era un Sant. Pel·ligrinà pels camins de l'esperit amb un ideal lluminós i excels. Sentí la més pura fruïció de l'art en la contemplació del bell. Artista puríssim, ens mostrà, no gens avarament, la finor de la seva ànima, com una resplendor de l'eterna virtut que portava dintre.

Tot art té un fi social. La música és, no cal dir-ho, perfectament social. I el Mestre Millet, coneixedor profund del poble, no oblidà aquest caràcter peculiar de la música. I en un sublin testament espiritual ens diu: "Tingueu la mirada de l'esperit fixa sempre en nostra Catalunya; per ella treballen font art noble, art digne". El Mestre era conscient del seu apostolat. Plasmació d'aquest ideal del Mestre Millet, fruit del seu sentiment social, és el gloriós Orfeó Català, que sota el nostre patge del seu fill i més abnegat seguidor, sap entonar i far sentir, en una jubilosa expansió de l'esperit, l'Oda meravellosa del "Cant a la Joia". El cant és el vincle que ens agermana, el nexa de la nostra confraternitat. És art, és Bellesa, i té per tant el seu fi social. I l'acomplirà plenament quan sigui una esplendorosa realitat aquell desig del Mestre Millet: "I aquest cant, l'havem d'encomanar a tothom que ens volta, per graus a tota l'extensió de la gran família catalana, fins que tothom vibri en el mateix cant nostre, en l'amor nostre, i fins que Catalunya sigui una en cos i ànima, tota inflamada de l'amor bellesa, d'aquest més pur ideal que ens fa fills dignes del sublin Principi de totes les coses".

I ara, com una caritat que em facis, voldria, lector dilectíssim que en fossis benèvol, si jutjant-me, dones un altre sentit al meu sonni. Perquè tot fou com una mena de sonni...

ANTONI SÀBAT

U N A C A N Ç Ó

(I premi del concurs d'articles.

Tema lliure.)

La tarda cau lentament, l'aire és quiet i suau i l'hora tranquil·la, una hora d'aquelles del capvespre que convida a pensar. I així és precisament el que fa Magda en aquells moments: pensar. Pensa en aquelles delicioses tardes d'estiu, pensa en els companys, en les ballades de sardanes, en les cantades de l'Orfeó del poble, on ella prenia part amb una il·lusió i un coratge propis de la seva joventut. Pensa en aquell nostre tan jove, que els dirigia amb cara seriosa, però amb el cor ple de bondat ... Pensa en totes les coses boniques de la vida que ella tan deliciosament havia viscut, per acabar en la realitat de la seva malaltia que va minvant-li els dies de la seva vida i que de cop ha segat ben errant totes les il·lusions del seu cor jove i somniador. I dels seus ulls negres, intensament negres, però tristes, intensament tristes, s'es-

capen unes llàgrimes -no pas de rebeldia-, però sí de nostàlgia del temps passat.

Unes companyes vénen a distreure-la, animant-la amb piadosos mentides, a fi de portar-li un xic de consol, però ella convençuda del seu mal, no es deixa pas enganyar, ni es plany, ni plora davant d'elles; i mantenint sempre el somriure als seus llavis, els diu al moment de marxar, amb aquella veu tan dolça i fina que era l'enveja de tothom: "Téniu, he escrit la lletra per a una cançó, quan ja no hi sia, doneu-la al mestre perquè hi posi música".

No havien passat molts dies, quan l'ànima de Magda es deslliurava del cos feixuc i malaltís, volant amunt, amunt, tan blanca i somrient com aquelles colometes que de cop els obren les portes del cel i s'enfilen cel amunt, lleugeres, esvalotades, lliures.

.

La sala de concerts està plena de gom a gom. Tot l'ambient respira un aire un xic forçat i no del tot alegre, com sempre era costum en aquella colla de cantaires humils, però enamorats de la música i de les cançons. Avui el mestre estrena una cançó, una de les tantes que ell ha compostat, però d'aquesta ningú no n'albira un èxit prou complet, perquè més que una cançó, sembla talment un plany de tristesa i de recança...

Una darrera l'altra van desgranant-se les notes de les cantades, i per fi... el mestre dona els primers compassos de la cançó nova. Dirigeix amb aquell coratge de sempre, tan seu, tan personal, però no deixa d'haver-hi qui pot observar una certa tremolor en la seva mà sempre tan enèrgica. També la veu d'alguns cantaires, en alguns moments, falla per l'emoció, i unes llàgrimes de sentiment profund llisquen per les boniques cares de les noies.

Pausadament i dolçament acaba la tonada. Música meravellosa, plena d'un sentiment extraordinari. La millor de totes les cançons, sens dubte, la millor de totes. Així es pot constatar per la rector dels aplaudiments que no paren en molta estona. L'èxit ha estat complet, rotund, inexplicable... El mestre tremolós, saluda satisfet, forçant un somriure per tal de complaure el públic, que tan bé ha sabut acollir la seva música, però els companys que el coneixen bé, prou comprenen que en el fons d'aquell somriure s'anaga un rictus de tristesa o tal volta d'enyorrança...

.

Han passat molts anys. Aquell poblet quiet i tranquil, que sempre va vivint al ritme de les mateixes coses, està esvalotat i una nota de festa i alegria l'embolcalla per complet. S'està preparant per rebre solemnement un gran geni de la música, un fill d'aquell humil poblet, que va començar dirigint el senzill Orfeó, amb cara sempre seriosa, però amb el cor ple de bondat.

Ara que tot el món l'ha conegut, ja que els seus èxits l'han elevat al nivell dels músics més excel·lents, quan tot li sonriu, quan tothom se'l discuteix, quan una aurèola de triomfs l'acompanya arreu, deixa la vida dels concerts i els èxits per retornar de nou en aquell humil poblet que l'ha vist néixer i busca recés en aquelles parets que li parlen manyagues dels dolços anys de la seva infantesa i que foren el niu de les seves il·lusions.

En arribar, tots l'acullen amb una alegria i un entusiasme sorollós. És un gran home, una eminència de la música, però per a ells, per als seus companys, continua essent aquell jove i senzill mestre, que amb paciència i ple de bona voluntat els ensenyà les primeres cançons.

Té per a cada un d'ells un somriure i una paraula dolça que evoca els anys passats, i en veure l'emoció que omple el cor de tots els qui el voltan, se sent content i satisfet. Ara comprèn que aquell és el seu veritable públic, el que no li exigeix res, el que de debò l'estima, el que no l'enganyarà mai. Allà trobarà la pau que endobades ha cercat el seu esperit, consat de tants anys d'anar rodant pel món.

La mirada del mestre es perd per l'espai. Sempre sembla distret, quan parla no para mai gaire esment... Aquests comentaris fa sovint el jovent del poble, desitjós de penetrar en el secret del cor d'aquell home que tots admiren, però que no acaben d'entendre prou bé.

La mirada del mestre es perd per l'espai. També ho diuen així els antics cantaires. Però aquests com que són vells ja entenen més les coses. Bé saben prou ells - que el coneixen a fons -, que en la immensitat de l'espai el mestre hi cerca el reflex d'uns ulls negres, intensament negres, però tristos, intensament tristos, que foren el motiu d'una cançó.

MELITÓ BOVER

"PIR U E T A"

Hi ha dintre aquesta casa de l'Orfeó un estri humil, petit, tot vermellat, que no crec que hagi sortit mai a rolluir, en glossar les excel·lències de l'art coral, el treball de l'Orfeó o les característiques arquitectòniques del Palau, però que per aquells que fom una vida més intensa i lligada en aquest clos, que ja és una perllongació de la pròpia llar, ens és tan familiar com l'harmònim de la sala d'assaigs o les Walkyries de l'hemicicle; sobretot des que la primavera i amb ella les primeres calors envaeixen totes les cases fins que els ventots de la tardor les en treuen amb poques contemplacions.

No sé, amics cantaires, si haureu endevinat que us parlo del ventall, del clàssic "vano", del Mestre Millet.

La primera vegada que jo el vaig veure a les mans d'una persona tan important i respectable com el Mestre, no us negaré que em va fer una certa gràcia. Però era a la sala d'assaigs; la calor era molt forta; a tothom venia bé una mica d'aire complementari i vaig pensar que el nostre Director devia haver pescat el ventall del calaix de la seva muller, per tal de fer-se passar un xic la calor. Però, noi!, després li vaig anar veient en totes les ocasions en què el Mestre es trobava tancat en algun local amb orfeonistes i, àdhuc, amb gent de fora l'Orfeó, i la gràcia va anar en augment.

No m'ho sabia acabar, que el Mestre es ventés amb aquella satisfacció, fent ús d'una cosa tan arcaica, però, cal reconèixer-ho, tan pràctica com aquella i que, naturalment, devia ser, no de la seva muller, com en un principi jo havia sospitat, sinó ben seva car no l'abandonava mai. I després vaig anar pensant: és un "vano" petit perquè no li faci nosa a la butxaca de l'americana; els deuen fer així expressament per als homes, etc. M'ho vaig d'aquesta manera anar arranjant fins a trobar la cosa naturalíssima. Però us haig de dir la veritat: sempre que sortia el "vano", i amb tots els respectes (perdoneu, Mestre), em venien certes ganes de riure.

Han passat molts anys i he vist el curiós estri en tantes ocasions, no solament en els assaigs, sinó també en els dinars de fi

de curs, en reunions, commemoracions i en actes de tota mena, fins al sopar d'homenatge darrerament celebrat, que ja se n'ha fet una cosa tan corrent i natural en el Mestre com, per exemple, la batuta o els nodadors per a eixugar-se la suor. Més, encara: així que el Mestre comença a batre'l amb aquell moviment nerviós tan característic seu, no puc per menys, i la cara se m'eixampla amb un somriure joïós i conhortador, perquè això em confirma que tot continua bé i que les coses de l'Orfeó narxen com sempre cap als seus alts destins senyalats.

MA. TERESA BIAL

Havent-se escaigut el dia 9 d'aquest mes el segon aniversari de la mort del qui fou gran barceloní i folklorista il·lustre, Aureli Capmany, el nom del qual, a més, tan vinculat estigué a la fundació de l'Orfeó Català, JOVENÍVOLA ha cregut adient dedicar-li un record, publicant el següent treball que estava destinat a un fascicle biogràfic que projectava editar la Comissió Pro-Homenatge a Capmany i no arribà a editar-se.

AURELI CAPMANY, ORFEONISTA

Aureli Capmany fou un apassionat per la música. Ja de ben jove, allí on era conreat el bell art dels sons, allí acudia Capmany. Remuntant-nos a la Barcelona de l'any 1888, el de la famosa Exposició Universal, que commogué la ciutat comtal i no pocs esperits curulls de neguits renaixentistes, molts dels quals foren convertits en realitzacions de gran transcendència, en l'esmentat any, diem, i en els immediats que el seguiren dins d'aquell període, trobem el futur folklorista com assidu concurrent al Cafè que existia al Passatge del Crèdit (al carrer de Ferran), on actuava un quartet de cecs; als concerts matinals que la Banda Municipal, reorganitzada pel mestre Josep Rodoreda, donava a l'encreuament del Passeig de Gràcia amb la Granvia, i al cinquè pis del Teatre del Liceu. En la guerra encesa que llavors es feien els partidaris de Gaiarre i els de Massini, en Capmany era fervorós "gayarrista".

Un dels moments decissius per Capmany, pertocant a la seva orientació musical, fou sens dubte el contacte i la relació amb el notable quartet de músics que actuava al "Cafè Pelayo", situat en aquest típic carrer, cantonada a la Plaça de Catalunya. Integraven el quartet Lluís Millet, pianista; Cioffi, violinista; Soler, violoncel·lista, i Pàmies, harmonium. Inseparable de Lluís Millet i íntim amic seu era Andreu Vives. Allí es reunien els components de la cèlebre "Colla del Born" (successors de l'anterior "La Fusió"), entre els quals figurava Capmany. La finalitat de la "Colla" era oir com més música millor i discutir sobre qüestions musicals. Les discussions eren acalorades i hi prenen una part activa Millet i Vives. Mentre alguns de la "Colla", influenciats per les tendències generals de l'època tot era parlar de "Els Hugonots" i d'altres òperes italianes. Vives i Millet, que ja tenien una visió exacta de les seves preferències musicals, enaltien Wagner, Beethoven, Bach i, sobretot, la cançó popular catalana.

Com a fruit dels projectes que, dia rera dia, anaven madurant en la imaginació desperta de Millet i Vives, en el "Cafè Pelayo" fou exposada per primera vegada la idea de fundar un agrupament orfeònic, i així començà a néixer l'Orfeó Català, el primer nucli del qual el constituïren els components de la "Colla del Born". Amb el major entusiasme, la idea s'escampà i es féu la recerca d'elements, nomenant-se, ensens, una Comissió interina que redactà el projecte d'Estatuts per a la nova Societat.

En constituir-se formalment l'Orfeó Català, el dia 6 de Setembre de 1891, a l'estatge del "Foment Catalanista", carrer de Lladó, nº 6 pral, Aureli Capmany hi assistí amb una trentena d'entusiastes i fou nomenat Vocal de la primera Junta Directiva.

Intervingué en l'aprovació dels Estatuts, presentant diverses esmenes, que foren acceptades, entre altres, que el pagament de les quotes fos per mesos en lloc de trimestres; que la renovació de la meitat d'aquella primera Junta Directiva es fes per sorteig; que no s'augmentés la quota dels socis choristes per les ensenyances que rebien de solfeig i cant, etc. Votà a favor de la compra d'un billar (el cost del qual era de 60 a 65 pessetes) i en contra del lloguer d'un piano, perquè ja utilitzaven el que els deixava el "Foment Catalanista" i així estalviaven una despesa fixa.

Durant el seu mandat com a directiu, que acabà el mes de gener del 1893, no mancà a cap reunió de la Junta, demostrant l'interès amb què col·laborava a la creació de la nova Societat.

Fou, també, dels primers que assistí a les lliçons de solfeig que donaven, alternant-se, els mestres Millet i Vives i Jacint E. Tort. En les notes mensuals que aquest darrer passava a la Junta, donant compte del curs de les classes, deia: "Los Srs. Capmany... Segueixen bastant bé". En ingressar al Chor, Capmany, cantà en la "corda" dels barítons i figurava amb el número 7 en el Registre dels cantaires (els números 1 i 2 els tenien Lluís Millet i Amadeu Vives, respectivament).

Així fou com Aureli Capmany esdevingué orfeonista. I li cabé l'honor d'ésser dels primers de Catalunya; dels que estaven plantant el llavors humil plançó que arrelaria profundament i que, a no trigar gaire, prendria la gran ufana de l'Orfeó Català i estendria les seves branques per tota la terra catalana, d'on naixerien els contenars d'Orfeons que han florit i perfumat amb llurs cançons el nostre poble.

Deu anys formà part Aureli Capmany de l'Orfeó Català com a cantaire. Durant aquest període, l'agrupament coral no solament superà les dificultats inicials, sinó que cimentà per sempre l'obra i assolí memorables jornades de triomf i de glòria. Ultra els concerts i l'estrena o primeres audicions d'obres cabdals, es completà amb les Seccions de nois i de noies; s'enjoïà amb la Senyera, benèdicta a Montserrat, amb el vibrant himne que compongueren Maragall i Millet; prengué part (la secció d'homes) al Concurs Internacional d'Orfeons, de Nîça, d'on tornà amb tres Premis i un Diploma d'Honor per al seu Director, i realitzà fecundes excursions artístiques per Catalunya i Mallorca.

El mes de gener del 1901, Aureli Capmany deixà de pertànyer a l'Orfeó Català, com a chorista i com a soci.

L'any 1910 es celebrà, al Palau de Belles Arts, una festa dedicada a la cançó i a la dansa popular catalana, col·laborant-hi l'Orfeó amb l'"Esbart Català de Dansaires" fundat i dirigit per Aureli Capmany.

Del seu pas per l'Orfeó Català, pogué dir Aureli Capmany: "Sentia, també, amor vers la música. Havent estat un dels primers que contribuïren a la creació de l'"Orfeó Català", vaig adquirir coneixements d'aquest art, els quals m'han permès de poder interpretar música vocal gregoriana, polifònica i popular, com a cantaire".

El mestre Millet, apòstol de la cançó popular catalana, aconseguí fer-la comprendre i estimar dels seus deixebles. Capmany, fervorós liceïsta i admirador de la música operística, anà també, sincera-

ment, els cants racials del poble, junt amb les altres manifestacions del folklore de Catalunya. Precisament, un dels que, amb més eficàcia aconsellaren al Mestre Millet que dedicés atenció a la cançó popular catalana, fou l'excel·lent folklorista Sebastià Farnés, amb la filla del qual, Maria Farnés i Pagès, es casà Aureli Capmany.

Entre els anys 1901 al 1913, Capmany publicà el "Cançoner Popular", "per ajudar a la vulgarització i conservació de les nostres cançons populars catalanes". És un notable recull de 100 cançons, lletra i música, amb notes escaients, "a cura i obra d'Aureli Capmany, nostre cistellaire".

En commemorar l'Orfeó Català el 60è. aniversari de la seva fundació, justament el dia 6 de Setembre del 1951, a la sala d'assaigs del seu estatge, invità Aureli Capmany, que ocupà un lloc a la Presidència i donà, amb la seva presència, una especial emoció a l'acte commemoratiu, particularment en ésser llegida i escoltada a peu dret, l'acta de la sessió fundacional, en la qual figura el nom de Capmany. Encara, l'il·lustre patrici, pronuncià unes paraules, recordant la seva amistat amb els mestres Millet i Vives i com fou constituït l'Orfeó Català.

Capmany sentí sempre un gran afecte per als Orfeons i són nombroses les conferències i actes de caire folklòric que celebrà en les entitats corals, les quals li correspongueren amb la major consideració i admiració per a la seva obra.

Per això els Orfeons i les altres agrupacions corals catalanes, es condolgueren del traspàs de l'il·lustre folklorista i gran patrici, Aureli Capmany, i junt amb les altres Institucions artístiques i culturals, formaren en el llarg seguici que el dia 11 d'Octubre de 1954, acompanyava les seves despulles mortals a la seva darrera estada.

M. FIGUILLER.

FESTIVALS.

És extraordinari el nombre - cada any més alt - de Festivals que, durant tot l'estiu, es van celebrant en els més diversos llocs d'Europa. Direm, per dar-ne una idea, que el "Maggio Musicale Fiorentino" i els Festivals de Wiesbaden i Bordeaux obren una sèrie que continua sense intermitències fins a primers d'octubre en què fineix el Festival de Berlín.

Aquestes manifestacions es nodreixen en gran part de les agrupacions i intèrprets habituals a les capitals musicals d'Europa i han estat pensades en vistes a un doble atractiu, musical i turístic, per tal d'oferir - con pretén l'"Association Européenne des Festivals de Musique" - una atmosfera especial a la qual contribueixi no solament la qualitat de les obres i de llur interpretació, sinó també el paisatge, l'ambient d'una ciutat i la tradició musical d'una regió.

En la impossibilitat d'establir una referència documental completa de les activitats que permeten un nombre abundant de manifestacions musicals en els mesos en què manquen quasi completament les dels centres d'hivern o de "temporada", ens limitarem apuntar les sessions que, particularment, més han atret nostra atenció, procurant, al mateix temps, de donar una idea de síntesi dels esdeveniments i conjunt d'aquesta darrera "saison".

Diuen que el Festival de més tradició de França, és el de Aix-en-Provence. Aquest any comptava amb exocucions de les orquestres de la "Société des Concerts du Conservatoire" i "Fernand Oubradous" de París, de la "Südwestfunk" de Baden-Baden, i "I Musici" de Roma, amb dotze representacions d'òpera i nombrosos concerts i recitals de música "da camera". Bona part dels programes estaven dedicats a Mozart, sense que per això la música contemporània quedés a segon terme, especialment els concerts dirigits per Hans Rosbaud, el qual programà, amb tot l'eclecticisme que li permetia el nombre de concerts a ell confiats, ultra Mozart, un panorama extens de música actual desde Stravinsky i el grup dels sis francesos a les últimes obres dodecafòniques de Luigi Nono. Dirigiren també Otto Ackermann, Carlo Maria Giulini, Ernest Bour, Jacques Pernoo i altres.

Es a Berlín i a Viena on es desenrotllen al nostre gust, els Festivals més sòlidament estructurats de la tanda que ens ocupa. Berlín tingué com a principals intèrprets la seva Companyia d'Òpera Municipal, tres orquestres alemanyes, una italiana, una suïssa i una Choral Irlandesa, amb directors de tan prestigi com Herbert von Karajan, Hans von Benda, Ferenc Fricsay, Hans Rosbaud i Sir John Barbirolli. També prengueren part al Festival el pianista Wilhelm Kempff, tres companyies de Ballet, i diverses formacions teatrals de la mateixa ciutat, que representaren, a més de Schiller i Shakespeare, les obres modernes més representatives de Bernard Shaw, A. Miller, William Faulkner, Anouilh, i dues primeres mundials d'autors per ara desconeguts en el nostre país.

Viena presentà set grans orquestres d'Holanda, Alemanya, Rússia, Itàlia, Checoslovàquia i Àustria, i figuraven entre els solistes més importants Clara Haskil, Elisabeth Schwarzkopf, Yehudi Menuhin, David Oistrach i altres. També es donà un cicle d'òperes de Mozart i la primera mundial de "La tempesta" de Frank Martin.

El discutit Herbert von Karajan, successor de Furtwängler, director de la Filharmònica de Berlín i recentment de l'Òpera de Viena, dirigí també a Lucerna. El Festival de Lucerna ve celebrant-se des de 1938, i actualment sembla ésser el més important de Suïssa. Compta amb orquestra i chors propis i un excel·lent grup de Directors i solistes. Repassant el programa remarcaren d'una manera especial l'actuació personal de Paul Hindemith qui dirigí personalment el "Magnificat" de Bach i un Oratori propi, "Ite Angeli veloces".

L'únic Festival anglès del qual tenim notícies és el d'Edinburgh. Esmentaren en honor a la brevetat, que hi prengueren part cinc orquestres angleses, la "Boston Symphony Orchestra" amb Charles Munch i Pierre Monteux, la "Wiener Hofmusikkapelle", i la "Hamburger Staats Oper" que presentà entre altres coses les primeres audicions a la Gran Bretanya, de l'"Edip Rei" i "Mavra" de Stravinsky.

Venècia juntament amb la "Biennale d'Arte", presentà l'únic Festival italià, dedicat exclusivament a la música contemporània. Ciutaren algunes de les obres que s'interpretaren moltes d'elles en primera mundial o europea: "Cardillac" de Hindemith, "Carriera del libertino" de Stravinsky, "Giro di vite" de Britten, "Cantique des Cantiques" de

Daniel Lesur, "Te Deum" d'Henri Barraud, "Trois Chants du XVIe m. siècle" de Martinet, "Epithalame" (per a orquestra vocal) d'André Jolivet i, com a nota curiosa, un concert per a harmònica i orquestra d'Alexander Ceropnin. La llista és per si mateixa prou eloqüent. El nom d'Igor Strawinsky figurà en front dels programes ja que volgué compondre en homenatge a Venècia un "Cantico Sacro in honore del nome di San Marco", del qual es donà la primera audició, a la Basílica de Sant Marc, dirigida pel propi autor.

Tancà el Festival un concert simfònic dedicat a Ricard Strauss per l'Orquestra Filharmònica de Viena amb Dimitri Mitropoulos al front.

L'altre Festival dedicat també a música contemporània, el del S.I.M.C., tingué lloc aquest any a Estocolm. La manca d'espai no ens permet d'extendre'ns més.

El Festival de Prades d'enguany estava dedicat a música "de camera" de Bach, Mozart i Schumann. L'interpretaven a més de Pau Casals, figures de tan relleu com Menuhin, Szigeti, Gérard Souzay, Horszowski i el quartet Vegh, entre altres. Col·laborà amb l'esmentat quartet el nostre conegut clarinetista Josep González.

En el passat Agost tingué lloc a S'Agaró el primer Festival de Música que s'ha fet fins ara a Catalunya, dedicat a Mozart amb motiu del seu bicentenari. Fou confiat a la "Hamburger-Kammerorchester". En l'organització d'aquest Festival tingué una part activa molt important el nostre bon amic Sr. Jaume Marill. Obtingué un gran èxit, cosa que ens dona esperança en vistes a la seva continuïtat cada vegada més esplendorosa.

Després d'això podríem citar encara molts exemples. El Festival d'Holanda tant sòlid en tots els seus sentits, el de Besançon, amb el sisè concurs Internacional de joves directores d'orquestra i manifestacions simfòniques importantíssimes, el de Bayreuth, (no pretenem fer resorgir de nou la vella polèmica Wagneriana), i els de Strasbourg, Munich, Salzburg, Zurich, Granada, Helsinki...i la llista quedaria encara, i en molt, incompleta.

El fet dels Festivals porta així un exemple modest però eloqüent d'aquesta unió europea que deu tenir cabuda en els cors abans d'establir-se en els fets; perquè en paraules de Denis de Rougemont, Director del Centre Europeu de Cultura - "la música, la creació més típica d'Europa, ¿no estava feta per manifestar en primer lloc aquesta comunitat profunda de les reaccions de la sensibilitat i de l'esperit que defineix una civilització?".

LL. MILLET LORAS

RECORDANÇA

El dia 13 d'aquest mes, es compliren tres anys del traspàs del Mestre Joan Llanguera (a.C.s.), el gran amic de l'Orfeó Català i dels seus Mestres. En aquesta avinentesa, "JOVENIVOLA" evocant la memòria de l'il·lustre Mestre i exemplar patrici, li ret l'homenatge a què es feu creditor per la seva meritíssima tasca en el camp de les lletres i

la música de la nostra terra, mentre espera l'avinentesa per a parlar més extensament de l'obra i la personalitat de l'inoblidable Mestre.

SECCIÓ FILOLÒGICA

Des d'aquesta Secció saludem avui, amb especial goig, la "GRAMÀTICA CATALANA", de Pompeu Fabra, que últimament ha publicat l'"Editorial Teide", de Barcelona, en una edició acuradíssima, prologada, revisada i anotada pel mestre Joan Coromines.

Es tracta de l'obra pòstuma i el llegat que va deixar a les lletres catalanes l'il·lustre filòleg, dins el conjunt de la seva magna tasca de redreçament de la llengua i de creació del català modern, que tan apte el fan per a totes les manifestacions, de paraula o per escrit, en el nostre idioma.

El mestre Pompeu Fabra nasqué el 20 de febrer del 1868, a la llavors vila de Gràcia. Als setze anys escrigué el seu primer assaig gramatical, que uns anys després li publicà la Biblioteca Popular "L'Avenç", o sigui el 1891, començant així una de les èpoques de més transcendència per a la llengua catalana, car s'iniciava una revisió i depuració total del lèxic i de les regles que havien de regir-lo. Amb sòlida preparació i una gran tenacitat, el mestre Fabra continuà la seva obra fins als darrers dies de la seva vida.

L'any 1948, al peu del Canigó, a la lluminosa i polida vila on residia, el mestre Pompeu Fabra va complir els 80 anys, i amb aquest motiu li fou tributat un fervorós homenatge, que acabà amb les notes melangioses del "Cant dels ocells", interpretades pel gran violoncel·lista Pau Casals amb el seu màgic instrument. Era el 28 de febrer del 1948.

El 27 de desembre d'aquell mateix any, però ara a l'Església parroquial de la lluminosa i polida vila, i a seguit d'uns chorals i àries de Bach, novament vibraren, més melangioses que mai, les notes del "Cant dels ocells". Era en l'Ofertori de la Missa de difunts i aconiadaven les restes mortals del mestre Pompeu Fabra, que havia mort dos dies abans, justament la diada de Nadal.

La falda del Canigó acollí amorosament les despulles del gran català i reposen en un blanc recer de pau, assolellat al fort de l'estiu i cobert de neu a l'hivern. I el nom del mestre Pompeu Fabra, tan unit per sempre a les lletres catalanes, restarà lligat també amb el del gegantí massís pirinenc, con ho estan així mateix els noms insignes del Conte Guifré I (Jofre el Pilós), fundador de la dinastia catalana; de l'abat Oliva, de Mn. Jacint Verdaguer i del que fou il·lustre Bisbe de Perpinyà i gran amic de l'Orfeó Català, Monsenyor Juli Carles de du Pont (traspassat l'any 1932).

Tornant a la nova edició de la "GRAMÀTICA CATALANA" que hem saludat, direm que el seu contingut és dens, molt ric i essencialment útil, car hi són tractades totes les qüestions que formen una Gramàtica completa. La profunditat amb què algunes d'elles hi són exposades, però, potser fan necessaris alguns coneixements previs, elementals o preliminars, per tal que la consulta o l'estudi de l'esmentat text esdevinguin fàcils i entenedors per aquells que no estan massa familiaritzats en l'ús o el maneig d'una obra com l'esmentada.

I un cop deixada constància d'aquesta aparició en el camp de les nostres lletres, recordarem que existeixen un nombre considerable d'obres didàctiques per a aprendre el català, algunes publicades precisament en aquests últims anys.

En la pròxima lliçó donarem la llista d'algunes d'aquestes obres, que no dubtem que poden ésser de molt profit per als nostres llegidors.

LA DIADA DE FI DE CURS

=====

El diumenge dia 15 de juliol, fou la data escollida per a efectuar la Diada de fi de Curs amb la qual el Consell Directiu de l'Orfeó Català patentitza tots els anys a Mestres i cantaires el seu agraïment per la labor realitzada durant el curs que es clou amb aquell acte.

Enguany, es va escollir per marc d'aquesta festa, les evocadores platges de Salou, i amb tren especial ens hi traslladaren tots els components de l'Orfeó i un gran nombre de socis i amics que volgueren acompanyar-nos per a festejar i agrair la "bona feina feta" en aquests darrers deu anys per l'Orfeó amb el Mestre Lluís Mª Millet al cap, i la col.laboració de sotsdirectors, professors i cantaires.

En arribar a Salou, ens dirigírem a l'Església, on com de costum oïren la Santa Missa i cantàren alguns notets. El Rvd. Dr. Llauredó ens donà la benvinguda amb molt expressives paraules.

El dinar fou esplèndidament servit pel Restaurant "Mirador del Rei Jaume I". A l'hora del cafè s'aixecà a parlar el nostre President Sr. Fèlix Millet, que començà amb el repartiment de premis. Distintiu d'or - o un altre objecte d'igual valor - als cantaires que durant vint-i-cinc anys han fet un número determinat de faltes, i un retrat del Mestre Lluís Maria Millet, als que durant el curs no han fet cap falta.

Foren premiats amb el distintiu d'or els següents cantaires:

Srtes. Pilar Roca, Joaquina Calvo, Enriqueta Codina i Carme Jové.
Srs. Eusebi Garcia, Arnengol Bigues, Miquel Galitó i Enili Jové.

I amb un retrat del Mestre:

Srtes. Concepció Marlés, Teresa Saló, Mercè Saló, Enriqueta Codina, Josefina Obradors i Núria Agell.
Srs. Daniel Rovira, Manuel Cabero, Miquel Galitó, Jaume Mitjans i Josep Nabal.

I ara, -diu el nostre President- la Junta Directiva ha acordat atorgar dos distintius d'or, per la seva actuació durant aquests deu anys, a dues persones. Una d'elles un xic germà i pare. En refereixo al Mestre Joan Tonàs. He dit un xic pare, perquè de veritat ho és de tot aquest estol de mainada, que encara que alguna vegada està un xic distreta hi posa tota la seva voluntat.

Perquè, mireu, nois de l'Orfeó Català, en dirigeixo a vosaltres, perquè sou l'esperança del demà, i així com nosaltres hem rebut aquest bagatge carregat de llorers, d'uns homes digníssims, que no escatinnaren cap esforç ni sacrifici per aquesta obra, que és l'Orfeó, nosaltres tenim l'obligació de conservar-los i millorar-los per a transmetre'ls a vosaltres que sou el planter del demà.

Per això cal que us l'estimeu força el Mestre Tonàs, que ja veieu que no plany esforços ni sacrificis. No hi fa res que alguna vegada estigueu distrets, però poseu-hi sempre tot el vostre esforç.

L'altre distintiu d'or és per al Mestre Josep Jordi Llongueres, per aquest jove Mestre que s'ha donat totalment a l'obra de l'Orfeó Català. El seu nom va lligat al d'aquell sant baró tan estimat i admirat, que també com ell es lliurà a la nostra obra, el Mestre Joan Llongueres.

Seguidament dedicà a JOVENIVOLA gairebé la resta del seu discurs, de - nostrant, amb la cita de diversos treballs publicats, que no obstant

les seves múltiples activitats, encara té temps per a llogir-la de dalt a baix.

Tingué paraules d'elogi i encoratjament, que no cal dir com agraïm.

Acabà felicitant en nom de la Junta Directiva els Mestres i cantaires per la seva brillant actuació durant aquests darrers deu anys.

A la tarda, Tarragona, la ciutat romana per excel·lència, ens oferí la seva hospitalitat. La Catedral, les muralles romanes, la necròpolis, el balcó del Meditarrani, etc, foren visitats amb força interès pels expedicionaris.

Estem segurs que tothom guardarà un bell record d'aquesta diada.

X.

SEGONA SORTIDA DE "LA TROMPETA"

.....

La trompeta del Chor "LA TROMPETA" va sonar una altra vegada, el diumenge 30 de setembre passat.

Aquesta vegada va ésser al bell paratge de Sant Feliuet, al terme de Rubí, on el famós Chor va celebrar el seu II Aplec, aplegant uns 140 entusiastes trompetaires que bufaren de debò, no solament amb l'instrument que els fou repartit, com és de consuetud, sinó també a l'hora de la costellada, que fou quan demostraren que, gràcies a Déu, tenien la suficient bufera per a cruspir-se unes grans cassoladas d'amanida i platades d'allioli, naturalment, acompanyant-ho amb altres substàncies més substancioses, sobretot els "comodons" que s'entaularen a Can Ferran i assaboriren un arròs més o menys passador i uns "quarts" de pollastret tendre del tot passador.

Però cal anar a pams i dir que a tres quarts (aquests no eren de pollastre), sinó de nou del matí, els aplegats sortiren de l'Estació de Sarrià en dos vagons gairebé especials i tres quarts després (caram amb els quarts!), arribaren a Rubí. Allí, vinga desfer paquets i treure truites (no pas de riu), talls de pernil i no sabem què més i tot desapareixia de seguida per les vies bucals a fi i efecte de reforçar les cordes vocals.

I com que els de "LA TROMPETA" som uns bons minyons, després de l'esmorzada es va anar a oir la santa Missa a l'Església Parroquial de Rubí, on, a més, escoltàrem un magnífic sèrmó, que ens recordava un altre de l'any passat, però al revés. Al final de la Missa, uns de la colla que saben cantar perquè diu que ho han après a un tal "Orfeó Català", que diu que existeix a Barcelona, van cantar la "Salve Maria", del Mestre Millet, que com sempre va produir una excel·lent impressió.

Tot seguit la marxa triomfal cap al lloc de l'Aplec; la gent "de pes" i els "peixos grossos", en autocar, i la joventut i els "peixos petits", a peu carretera enllà.

I era als volts de les dotze quan els alegres repics de campanes i les "salvas" dels canons de Sant Feliuet haurien saludat els trompetaires, si a Sant Feliuet hi haguessin hagut campanes i canons. Com que no n'hi han, foren les trompetes dels trompetaires, un timbal infantil i un acordió no tan infantil, els que anunciaren l'arribada de la vistosa caravana, acompanyada de la Junta Directiva del Chor, el mestre Director i el "Pendó" del Chor, enlairat i aguantat pel ferm "pendonista" Gabarnet i dos eixerits cordonistes.

L'Alcalde que sempre es porta el Chor per tal que no li falti res, lluint el seu nas vermell i el seu gaiato, (Vidalof), donà la benvinguda als arribats, amb paraules tremoloses, i li contestaren amb altres paraules encara més tremoloses, el President del Chor i el Director del Chor. I l'emoció arribà a un grau atòmic quan el "Pendó" saludà tres vegades la concurrència i l'aviram que presenciaven un acte tan inoblidable.

Seguidament es visità l'Ermita de Sant Feliuet, que és romànica, molt bonica i restaurada sota el mecenatge del Sr. Feliu Barnola, de Sabadell, que també volgué presenciar l'Aplec. Un cop reunits a l'Ermita els excursionistes, el Sr. Barnola amablement els féu interessants explicacions, a les quals es correspongué cantant novament la "Salve Maria", i el Sr. Barnola també correspongué obsequiant tots els visitants amb una medalla del Sant. Li agraïm la gentilesa!.

Arribada l'hora de la repartidora, no faltà cap trompetaire amb el seu plat a recollir la minestra, i foc per ací, costellada per allà i arròs per més enllà, tot fou alegria i fraternitat. Fins un entusiasta (el Sr. Fuster, el gran organitzador de l'Aplec d'Orfeons a Montserrat), obsequià els trompetaires masculins amb cigars purs,

Visca el Sr. Fuster!

I a mitja tarda, tingué efecte la solemne sessió literario-campestre, i com que la seva ressenya seria molt llarga i se'ns acaba el paper, direm que hi hagueren lectures d'adhesions amb "tartamut", poesies escollides expressament, parlaments molt inspirats i nomenaments de pàgina del Penó, amb un obsequi, a favor de la primera actriu de les Festes Intimes, Srta. L. Núñez; de Subdirector del Chor "La Trompeta" a favor d'en López Esparbé, i d'Administrador Honorari del Chor, a favor de l'Administrador efectiu del P. de la M. C., Sr. Marill, i tot plegat acabà amb "La sardana de les monges", encara que de monja no en veiérem cap a l'Aplec que acabem de ressenyar.

I prou !

TARARÍ.

N O T I C I A R I

=.=.=.=.=

El Mestre Joan Tomàs fou nomenat President del Concurs de sardanes celebrat a Guissona. Sabem que la inscripció en aquest concurs fou força recixida i que el primer premi es concedí per unanimitat a la sardana que portava per lema "De la terra" i titulada "A Guissona", de la qual resultà ésser autor el Mestre Joaquim Serra.

També el Mestre Josep J. Elongueres actuà de Secretari al ja tradicional "Premi S'Agaró de Sardana" que es celebra anualment a S'Agaró. Nosaltres sentim un veritable goig de veure reconegudes en les persones dels nostres Mestres les qualitats que els fan sobradament mereixedors dels càrrecs que hom els confia.

.....

El dia 30 d'agost passat es celebraren a la Basílica de Montserrat les noces dels nostres estimats companys cantaires, Jordi Niubó i Eulàlia Canela.

El sinceríssim afecte que senten pel nostre Orfeó, al redós del qual nasqué l'amor que els ha portat a l'Altar, els féu sentir el desig de

lluir com a joiell en tan solemne diada el distintiu de l'Orfeoó, per la qual cosa sol·licitaren el permís corresponent que no cal dir que fou concedit amb plena satisfacció. Per tot quan té de representatiu aquest simpatiquíssim gest, els felicitem de tot cor, i interpretant el sentir de tots, els desitgem que per molts i molts anys vegin pròspera i feliç la llar que als peus de la Moreneta han començat amb tanta il·lusió i amb tanta joia.

L'"Schola Orfeònica" del Centre Catòlic de Sants, que amb tan d'encert dirigeix el nostre amic i company Josep López Esparbé, ha celebrat recentment la festa de la benedicció de la seva Senyera. Tant l'emotiva cerimònia del matí, com el concert de la tarda tingueren una brillant realització, per la qual cosa nosaltres, guiats pels seus mateixos ideals, en sentim una veritable joia, i felicitant-los, els desitgem molts èxits en l'enaltiment del nostre art coral.

Amb tot sentiment ens ha arribat la trista nova del traspàs de la mare de la nostra companya Neus Fornaguera, i del pare de la també tan volguda cantaire Maria Rosa Sardà. El seu dolor ens ha colpit fortament, i els oferim amb el nostre afecte el consol de la més càlida companyia i de les nostres pregaries.

A darreries d'agost, lliurava a Déu la seva ànima el Rvd. P. José Antonio de Donostia. La figura de l'il·lustre caputxí, bé mereix que li dediquem més espai que el d'aquesta breu nota, cosa que farem, si Déu vol, en un pròxim número publicant un treball del nostre Director Mestre Lluís Maria Millet.

El bon record que tots tenim d'ell i el molt que estimava el nostre Orfeoó, ha fet sentir-nos profundament apenats per tan trista pèrdua, i preguem el Senyor que vulgui concedir la seva Glòria a qui, amb tanta humilitat, el serví fidelment.

La diada dels Innocents s'apropa i per tal de preparar l'acostumada sessió íntima, els seus organitzadors vouran amb satisfacció que tots els cantaires vulguin col·laborar-hi, no solament com a "actors", sinó també amb llurs suggerències i consells, a fi i efecte que la festa sigui una obra de conjunt, i el més recollida possible.

Donem la més cordial benvinguda als nous cantaires, Maria Rosa Torra i Josepa Reig, Sopranos II; Georgina Sanabra i Anna Maria Mir, Contralts I; Didac Molina, Tenor I i Esteve Montagut, Tenor II, que en començar aquest curs han vingut a engròssir els nostres rengles. Que sigui per molts anys que puguin gaudir amb nosaltres el goig que sentim tots de servir l'art i la cultura de la nostra terra!

"JOVENÍVOLA", que sent la il·lusió de portar a terme les suggerències que ben sovint rep dels seus llegidors i col·laboradors, ha organitzat per aquest curs 1956 - 57, un curs de llengua catalana, que donarà el jove professor Max-Emanuel Cchner. El seu interès i afició per a totes les manifestacions de la nostra cultura, junt amb l'afany que tots te-

nim en saber escriure i parlar correctament en català, ens fa confiar en l'èxit més falaguer d'aquest nou desvetllament de "JOVENÍVOLA".

Fa ben pocs dies que el nostre estimat col.laborador Antoni Sancho, marxava cap a Suïssa, amb la idea d'establir-s'hi definitivament en cas que pel millor exercici de la seva professió li fos convenient. Nosaltres si hem d'ésser sincers direm que la seva decisió ens ha dolgut molt, puix que en Sancho és un home de prevadíssim amor a l'Orfó i pel que mai ha tingut una negativa, malgrat haver-li demanat la seva ajuda i col.laboració en moments que ens consta li costava un veritable esforç. Del seu bon gust en les arts plàstiques n'hem rebut bones proves, i sabem que la seva llunyania ens el farà enyorar. Sabem també, però, que en cas que fixi definitivament la seva residència al país Helvetic, ens recordarà en tot moment i que tindrem en ell un valuós corresponsal d'estranger.

S'ha fixat en principi, pel dia 28 d'aquest mes, la IV Sessió Cultural de "JOVENÍVOLA". En reprendre aquestes sessions, ha estat un desig de tots de dedicar-la a un Festival Mozart, per festejar en la nostra intimitat el bicentenari de l'immortal geni de Salzburg. Con sigui, però, que la preparació d'un programa adient és cosa laboriosa i no està a la nostra mà la seva total resolució, no podem anunciar-la definitivament per aquell dia. Pels cartells que en el seu moment exposarem, us serà anunciat en definitiu el que avui és encara inconcret.

La marxa ascendent de la nostra Revista, cada dia més festejada de tots, ens imposa el deure d'anar perfeccionant en tot el que ens és possible, el curs de la seva existència. Bé sabem que tota obra, per modesta que sigui, necessita sempre una direcció i una col.laboració; i si fins ara, en la nostra Revista no ens ha mancat pas una brillant col.laboració, bé podem dir que en el seu ple exercici no ha tingut un director. Acceptant doncs aquesta realitat, hem cregut convenient, en començar aquest nou curs, nomenar un Redactor en cap de "JOVENÍVOLA" que la representi i dirigeixi. Càrrec que hem confiat sens cap vacil.lació al nostre bon amic Jordi Salvat, tota vegada que pràcticament ja feia molt temps que n'exercia les funcions.

En donar-li la benvinguda, el felicitem cordialment, fent vots perquè el seu provat entusiasme no decreixi mai, disposant-nos a col.laborar amb ell sense reserves ni personalismes, en bé de la nostra estimada Revista.

**

ooo

